

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
Nr. 20, dd. 23 februari 1984
V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
3000 Leuven. Tel. 016/224438.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten),
150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun).
Te starten op rek. nr. KB 431-0079541-68
t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d,
Leuven, met vermelding van 'VETO-
abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag
om 17 uur (open voor ieder) op 't Stuc,
E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping.
Artikelen binnen op donderdag voor ver-
schijning, advertenties op vrijdag voor
verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene
Studentenraad Leuven.

EN VERDER...

ASR	Kringraad	1
KRINGEN	Floreat en Vulkaantje	3
UNIEF	Univ. Vredesdagen	5
POLITIEK	Sociale Zekerheid	1
	Niet-rechtse pers	7
	Bom-kolder	7
	Milieu beleid	4
	Vlaamse Beweging	4
VRIJE TRIB.	Thesen über Bernardin	5
COLUMN	Ook dit is Belgisch	2
LEZERS		2
BERICHTJES		8

Kringraad werkt d'òr

Meer aksent op kringwerking

"Nu kan er op Kringraad eindelijk weer serieus werk gedaan worden," hoorde men hier en daar mompelen, toen Ekonomika eruit stapte. Een leuke boutade mischien, maar dan toch één die onderschat wat er de afgelopen maanden op de Kringraad werd gerealiseerd. Al blijft het wàr dat de herstrukturering-diskussie de werking van de AV (Algemene Vergadering) grondig blokkeerde — zodat de inhoudelijke werking méér dan normaal beperkt bleef tot de vaste medewerkers: zij die dagelijks het kantoor frequenteren.

En daarmee maaik je uiteindelijk geen Kringraadwerking. Dat werd vorige week nu maar eens duidelijk aange-
toond, toen de Vlaamse Interuniversitaire Raad (V.I.R.) een compleet plan aan de pers voorstelde m.b.t. de lerarenopleiding. De Kringraad had hier mooi het nakijken — hoewel de aggregatie al meer dan twee jaar uitdrukkelijk als werkingspunt op de agenda staat.

"Maar het entoesiasme van Coens over het V.I.R.-voorstel is nog niet voldoende," zegt men op Kringraad. "Het gaat om een nationale materie. Coens moet er dus mee naar de franstaligen. Ondertussen hebben wij nog een kans om terug aan te pikken." Dat laatste hoeft niet veel moeite te kosten. De ideeën waarop het V.I.R.-voorstel steunt zijn op Kringraad al sinds 1981 bekend. Begrippen als 'pre-servicetraining' en 'in-servicetraining' worden op de jaarlijkse vormingsdrie-daagse wel warm gehouden. Een belangrijk praktisch obstakel, twee jaar terug, was de ontoegankelijkheid van de V.I.R.-werkgroep terzake voor de studenten. In principe stond men daar niet afkerig tegenover een degelijke participatie van studenten, maar men vond het nogal moeilijk Leuvense studenten op te nemen als men er geen andere kon uitnodigen. Ondertussen

heeft de oprichting van de Vlaamse Studenten Federatie, onder impuls van Leuven trouwens, daar een mouw aan gepast.

Kringverkiezingen

Sterker dan de vorige jaren ligt er een aksent op de kringwerking. Twee jaar doorbijten op de problematiek van de studiebelasting — zowel theoretisch als strategisch nogal zware kost — had de motivering van menig student op de Kringraad immers zwaar op de proef gesteld. Daarom werd begin dit jaar besloten om aan een kringvadecum te gaan werken: een bundel tips en ervaringen van grote en kleine kringen door de jaren heen, over allerlei aspecten van de werking van een degelijke kring. Met het kringvadecum wil de Kringraad ook de zwakkere kringen weer bij haar werking betrekken.

"Op dit ogenblik diepen we het hoofdstuk 'kringverkiezingen' uit. Die verkiezingen zijn in sommige kringen de enige plaats waar oude en nieuwe ploeg wat aan elkaar kunnen rijmen. Volgens ons moet dat dan ook uitgebuit worden. Wij proberen de kringen verder te krijgen dan 'ploegen met een programma'. Alhoewel we al erg tevreden zijn als men daàr in slaagt. Het is echter niet zo moeilijk voor die 'ploegen-met-programma' om zich te profileren tegenover iets anders. En dan zijn verkiezingen natuurlijk een geweldige kans om het voorbije jaar te evalueren. Het uit-tredend praesidium kan op zijn eigen fouten wijzen. De kandidaat-ploegen kunnen verschillende opties hebben om aksenten te verschuiven. Op die manier worden verkiezingen niet alleen 'serieus'; ze worden bovendien een knooppunt van ervaringen, waar de kring zich 'herschoolt'."

Vooreksamens niet verplicht

Het aksent op kringwerking sluit uiteraard geen verwaarlozing van andere aspecten in. In samenwerking met Sociale Raad zoekt de Kringraad ook een houding tegenover de uitgesproken plannen van de regering om de

financiering van de universiteiten te herzien. De gangbare 'subsidiering per student' zou in die plannen vervangen worden door een forfaitaire subsidiëring op basis van het studentenaantal van een paar jaar terug. De kabinetschef van Dehaene gaf onlangs toe dat de regering daarmee de 'numerus clausus' in het kamp van de universiteiten zélf wil gooien. Inderdaad: geen enkele universiteit zal nog kosten doen om studenten aan te trekken, als he subsidiebedrag daarmee toch niet meer verhoogd kan worden.

Meer op de laatste Akademische Raad lag een Kringraad-nota m.b.t. de vooreksamens voor. Diverse fakulteitskringen hadden n.l. moeten vaststellen dat zij door hun fakulteit gehanteerd werden om hun studenten te verplichten aan de vooreksamens deel te nemen. Nochtans voorziet het examenreglement (art. 2) het recht voor elke individuele student om van die vooreksamens af te zien en op die manier zélf te beoordelen of hij zijn examens wil spreiden of niet. De fakulteitskringen die daarop hadden gewezen, hadden te horen gekregen dat ze konden kiezen tussen géén vooreksamens óf verplicht voor iedereen. Nu is de populariteit van de vooreksamens bij de studenten genoeg bekend; heel weinig studentenvertegenwoordigers zouden dan ook voor het eerste hebben durven kiezen.

In haar nota protesteerde de Kringraad tegen deze 'ruilhandel': de praktische besommeringen van de fakulteiten of van de betrokken docenten mogen volgens de Kringraad niet de principes ondermijnen die aan het examenreglement ten grondslag liggen. "Je hoeft heus geen anti-proffeningsgesteldheid te hebben om vast te stellen dat het examenreglement aan de student nog lang geen eigen rechtsstatuut geeft," voegt men er op de Kringraad aan toe — wat wrevelig, omdat het niet leuk is om steeds weer op hetzelfde probleem te stuiten.

Papieren tijger

Dekaan Vander Eecken, van de fakulteit (vervolg op p. 2)

Dehaene ziet het groot aantal geneesheren als een belangrijke oorzaak van het deficit in de ziekteverzekering. Het zou ondemokratisch zijn om dit te verhelpen door de invoering van numerus clausus of vestigingsbeleid. Een mogelijke oplossing ziet hij wel in de wijziging van de financieringsmethode van de universiteiten. Om dit ogenblik worden de gelden uitgekeerd in functie van het aantal studenten. Terwijl Dehaene zelf een wijziging hiervan niet als een vorm van numerus clausus beschouwt, gaf zijn kabinetschef toe dat het in feite wel een verkapte vorm ervan is, een doorschuiven van de verantwoordelijkheid. SORA werkt op dit moment rond dit probleem.

Sociale zekerheid in vraag gesteld

Regelmatig organiseert het VRG werklunches over een of ander 'Heet Hangijzer'. Vorige week spraken prof. Dillemans (KUL), voorzitter van de Koninklijke Commissie voor de Hervorming van de Sociale Zekerheid (sz) en kabinetschef Justaert van Min. Dehaene (die vorig jaar een ontwerp neerlegde voor de hervorming van de sz) over wat tegenwoordig reilt en zeilt in die sz. Een paar weken ervoor kwam ook Verhofstadt hieromtrent in Leuven aan het woord. Een kans om dit onderwerp eens van dichterbij te bekijken.

De sz kwam tot stand vanaf het begin van deze eeuw als een tegemoetkoming aan sociale risico's die fataal kunnen zijn voor personen wiens inkomen slechts voortvloeit uit loon. Sinds WO2 werd de sz uitgebreid tot andere categorieën dan arbeiders en werden ook meer risico's gedekt, zodat ze op dit moment één van de fundamenten van de moderne verzorgingsstaat is geworden. De twee grote principes zijn het behoud van de levensstandaard door uitkeringen op grond van verdiensten (vb. pensioen berekend op verdiend loon) en anderzijds de solidariteit op grond van behoeftes (minimum inkomen voor iedereen).

Meer dan 30% van het BNP gaat naar

de financiering van de sz, dwz 1230 miljard BF (evenveel als geïnd wordt aan belastingen). Voor de economische crisis vormden de bijdragen van werknemers en werkgevers drie vierde van de pot. Door de stijging van de werkloosheid en de veroudering van de bevolking daalde dit aandeel tot 50% en past de staat gewoon bij wat tekort is. Bijvoorbeeld, tussen '80 en '81 steeg de werkloosheid met 70000 eenheden, hetgeen 15 miljard meer uitgaven en 7 tot 8 miljard minder inkomsten betekende. Elke dag wordt 1 miljard aan pensioenen uitgekeerd en de gepensioneerden (23% van de bevolking) slopen 52% van de uitgaven voor gezondheidszorgen op. Min. Dehaene ziet de economische crisis dan ook als de belangrijkste oorzaak van de moeilijkheden in de sz. Zijn voorstel is geen echte hervorming, alleen een aanpassing aan de moeilijkheden. Men kan immers niet blijven doorgaan met partiële operaties zoals die nu reeds enkele jaren worden genomen.

Volgens Verhofstadt liggen de zaken enigszins anders: de sz is mede-oorzaak van de economische crisis omdat ze te zware lasten legt op de ondernemingen. De ware schuldige is het systeem van de sz zelf, voornamelijk door de etatistische opbouw en de administratieve complexiteit. Prof. Dillemans benadrukte dat de sz inderdaad een kompleks systeem is, maar dat het daarom gewoon niet kan afgebroken worden. Het enige alterna-

(vervolg op p. 3)

Recht op antwoord

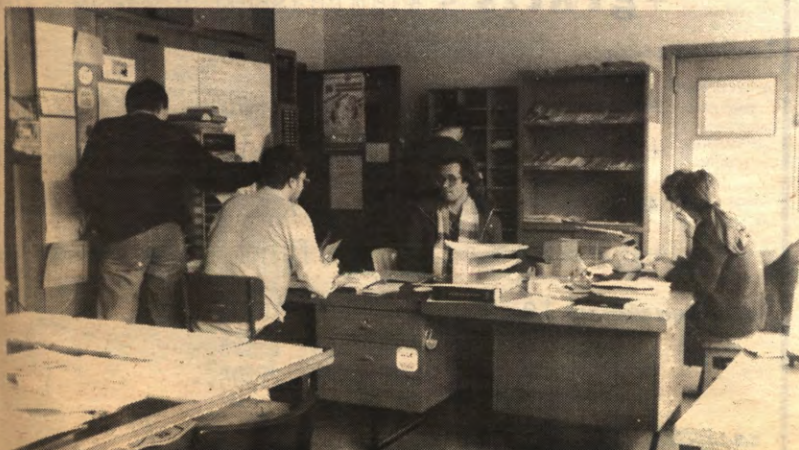
Het heeft ons compleet verwonderd dat U in Uw artikel in Veto van 16/2/84 i.v.m. de houding van Ekonomika insinuaties hebt gemaakt met de bedoeling tweedracht te zaaien.

Hierop reagerend willen wij voor iedereen duidelijk stellen dat Stukokom de beslissing van Ekonomika volgt. Wat niet zo verwonderlijk is aangezien beide organisaties dezelfde studenten vertegenwoordigen. Stukokom en Ekonomika vormen dus één front.

Er is dus totaal geen sprake van een eventuele afvaardiging vanuit Stukokom naar Kringraad.

Verder wijzen wij erop dat er in de loop van het artikel verschillende beweringen uit hun kontekst gerukt werden, wat de objectiviteit ten nadele komt.

Stukokom

Het Kringraad-kantoor zelf is altijd al een Oord van Advies geweest voor de fakulteitskringen, die er dagelijks over de vloer komen. Dit jaar probeert de Algemene Vergadering een aantal problemen systematisch aan te pakken.

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de eerste verdieping van 't Stuc, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit.

Reeds enkele malen ontvingen wij op de redactie brieven van mensen die achteraf helemaal niet bleken te bestaan, of die niets van die brief afwisten.

Om dergelijke misbruiken te voorkomen, wordt elke briefschrijver verzocht zijn volledige naam en adres aan de redactie bekend te maken.

De waarheid verdraaid

Het is inderdaad niet de eerste maal dat ik moet vaststellen, hoe in Veto grove onwaarheden worden losgelaten op het lezerspubliek. Dit keer betreft het het artikel in nr. 18 van de 10^e jaargang, m.b.t. de hulding der eredoktoraten op het feest van Lichtmis. Was de reporter zelf wel aanwezig? Hij beweert dat studenten op de academische zitting ongewenst waren, maar zelf ben ik, weliswaar na de genodigden, zonder enig probleem toegelaten tot de promotiezaal, samen met nog een heel aantal andere studenten, die gekomen waren uit interesse voor de toespraken. Zelfs op de receptie mochten we aanwezig zijn, en dit zonder enige voorafgaandelijke uitnodiging of zonder enige band met een lid van het professorenkorps. Het journalistiek peil van Veto moet dus opnieuw in ieders achtting dalen, en kan bijgevolg nu slechts beschouwd worden als anti-propaganda, anti-proffen, anti-universitaire overheid. Men moet er zich goed van bewust zijn dat we eens leugens vertelt, voor altijd het vertrouwen heeft geschonden.

Geert D'Haens

N.v.d.r.
Onze verslaggever TBC kan dan af en toe een oogje dichtknijpen, op die dag was hij zeker en vast ter plaatse. En inderdaad: hij heeft enkele studenten, waaronder wat 'pet-ende-linters' zien binnengaan. Toch bleef hij met de vraag

zitten waarom de anderen niet binnen-mochten. Zo heeft hij zelf geprobeerd binnen te geraken, nadat sommigen dit

niet mochten (desgewenst kunnen we de namen van enkele kringmedewerkers en van enkele Weerstanders geven). Ook hij ving trouwens bot. Maar akkoord, volgende keer noteren we wie wel binnen geraakte en vragen we hun de grote goocheltruc, waarmee zij de wachten konden oprukken.

Ekonomika-referendum

Donderdag 9 februari hebben de ekonomiestudenten zich d.m.v. een referendum met overgrote meerderheid uitgesproken ten voordele van het uitroepen van Ekonomika uit de ASR.

In verband met de procedure, welke tijdens dit referendum gevolgd werd, zou ik het presidium van Ekonomika volgende vragen willen voorleggen:

— het publiek (grotendeels nogal onbekend met de ASR, voor een deel de schuld van de ASR zelf), dat zich moest uitspreken vóór of tegen de ASR, werd tijdens de rondgang in de lessen enkel gekonfronteerd met argumenten kontra de ASR, uitgesproken door Ekonomikapres Luc Deneffe en door de vertegenwoordiger van Ekonomika in de ASR. Heeft het publiek niet het recht om iemand van de andere partij aan het woord te horen, bv. tijdens een algemene vergadering (en dus niet zomaar een bestuursvergadering), waar behalve mensen van Ekonomika ook mensen pro-ASR het woord zouden kunnen voeren? Niemand heeft immers volledige objectiviteit in pacht...

— Het referendum werd in zekere mate ook afgeleid in de richting van een soort loyaliteitsstemming vóór of tegen Ekonomika ("Wij vragen u 'ja' te stemmen", sic Luc Deneffe). Moet men zich in dit soort zaken niet uitspreken over de voorstellen en enkel over de voorstellen zelf i.p.v. er een soort vertrouwensstemming van te maken? Een kring, per definitie altijd dicht bij de eigen mensen, kan het hierbij immers nauwelijks verliezen van de ASR, welke veel verder van de studenten afstaat; en verder verschuift het het betreffende voorstel naar de achtergrond...

Ekonomika — ASR: 811 — 95: tot nadere verheldering lijkt me dit een homematisch van Ekonomika zonder tegenstrever... Daarom wacht ik ook op een duidelijk antwoord terzake van het Ekonomika-presidium; de bal ligt dus weer in het kamp van Ekonomika.

D. Vergauwens
1^e jaar Handelsingenieur

P.S. Ik hield niet graag mee met de wolven in het bos. Maar als de andere kringen op eenzelfde wijze een referendum organiseren, dan zullen die referenda vrijwel zonder uitzondering representatief zijn voor de mening van het presidium, maar niet voor de mening van de student zelf — om wie het allemaal te doen is.

Nogmaals: Ekonomika

In de krantenartikelen schrijft men dat Ekonomika vindt dat de ASR te ver van de studenten staat. Ik weet niet of de heren Jansen en Deneffe wisten dat dat nu precies een goeie taak voor een kringvertegenwoordiger op kringraad is (van zichzelf dus). Af en toe eens een artikelje over dingen waarmee de ASR voor het ogenblik bezig is in het Winkelertje zou al een mooie mogelijkheid zijn om de ekonomiestudenten te informeren over het reilen en zeilen van de ASR. Ik weet niet of er op een bestuursvergadering van Ekonomika gesproken werd over hoe kringraad probeert iets te doen tegen de toenemende studiedruk, tegen het verplicht maken van vooreksamen (waarvan er bij ekonomie nochtans voorbeelden zijn). De inbreng die Jansen en Deneffe op een AV van kringraad hadden wanneer over dergelijke problemen die de student direct aanbelangen en waarvan zeker iets zou kunnen gedaan worden mits de nodige inzet van alle kringen, laat echter vermoeden van niet. Wanneer men het op dergelijke momenten belangrijker vindt om in een tijdschrift te zitten bladeren dan zegt dit veel over hoe deze heren iets proberen te doen aan de erbarmelijke situatie waarin morgen misschien ook de ekonomiestudenten zich bevinden. In dit opzicht kan ik dan ook niet het opstappen van deze mensen als een verlies aanzien. Als men in de persmededeling stelt dat Ekonomika één van de belangrijkste kringen is dan zal de inbreng van haar vertegenwoordigers op de AV van kringraad zeker geen indikator voor die belangrijkheid zijn.

Maar wat erger is, deze heren kunnen niet eens tot 14 tellen. De ASR telt welgeteld 12 half-tien, en door de kringen verkozen vrijgesteld. Ik wil ze voor Ekonomika op aanvraag eens op een rijtje schrijven als ze daar iets aan hebben. Er zijn inderdaad ook nog de boekhouder en de jobist van sportraad. Wel het doet mij genoegen te mogen horen dat Ekonomika deze mensen tot vrijgestelde wil laten promoveren.

En dan die berichten die je allemaal hoort: vrijdag lees je in de Gazet van Antwerpen wat de dinsdag daarop op de bestuursvergadering van Ekonomika gaat beslist worden. Helderzinnigheid van de Gazet of van waar halen de journalisten hun informatie. Van wie de ekonomiestudenten hun informatie krijgen is wel duidelijk: van Jansen en Deneffe. Het verbaasde mij dan ook niet toen ik hoorde dat een andere ekonomiestudent, net zoals de voorstanders van de uitdrijving, een pamflet wou verspreiden met toch wat meer en niet zo eenzijdige informatie, hij dit van de bestuursvergadering wel mocht maar dat hij het dan wel zelf moest betalen. Net zoals in sommige Latijns-Amerikaanse landen, waar er ook 'persvrijheid' is, maar waar de drukpers in beslag genomen zijn.

Wim Sempels

Ongegronde kritiek

Ik hou me nu al een tijdje bezig met het lezen en trachten analyseren van uw blad. Als werkloze hebben deze bezigheden mij reeds vele aangename en vooral leerrijke uren bezorgd, waarvoor dank.

Wat me echter begint te storen in sommige van uw artikels is de felle kritiek die achteraf nergens blijkt op te steunen. Dit is mij deze week nog opgevallen n.a.v. uw artikel over Ekonomika in Veto nr. 19, dd. 16 februari 1984. Omdat uw aantijgingen nogal zwaar waren, omdat ik verschillende mensen binnen Ekonomika ken, maar vooral uit interesse en tijdverdrijf heb ik uw artikel op de waarheid

onderzocht.

Laten we voor alle duidelijkheid de regels nummeren. Een eerste fout staat op regel 3: de BV werd op maandag en niet op dinsdag gehouden. Wat eerst een vergissing blijkt, wordt later (54-57) echter uitgebuit. Regel 44: "6 februari" bevestigt het feit dat het maandag was (zie elke kalender van 1984).

In regel 40 staat: "een belangrijke meerderheid van de kringen". Nu blijkt dat op de stemming op Kringraad slechts 16 van de 28 stemgerechtigde kringen aanwezig waren. Kon dan niet vermeld worden "aanwezige kringen"?

Een volgende fout staat in regel 49: "10 à 20 studenten". Uit de aanwezigheidslijsten van 'vorige BV's' blijkt 45 studenten een laag quorum te zijn en 10 à 20 zeer abnormaal (zie bijlage).

De volgende onvolkomenheid (r. 54-57) sluit aan bij de eerste (r. 3): "ad valvas, een dag op voorhand en zonder vermelding van de agenda. Klaarlijkkelijk had iemand 'vriendjes' meegebracht." Het blijkt waar te zijn dat BV's ad valvas worden aangekondigd, dus ook die van die bewuste 6 februari. De affiches bleken reeds de voorgaande week (donderdag?) ad valvas gehangen te hebben, en niet van de vorige dag (trouwens een zondag!!!), en wel degelijk de vermelding ASR als agendapunt te hebben gedragen. Ik heb persoonlijk zo'n affiche gezien en de maker bevestigde de echtheid. Wat betreft de bevestigde 'vriendjes': er was minder volk dan normaal en de door u aangehaalde verdediger van de ASR, Pascal Demuyser, was nog nooit naar een BV geweest. Staat u mij toe hier van een grove vergissing te spreken, omdat ik het woord manipulatie niet in de mond wil nemen.

Wat verder het citaat van Pascal Demuyser betreft: volgens mijn contactpersoon in Ekonomika zou Pascal Demuyser zelf verontwaardigd zijn over hetgeen u hem in de mond legt. Hij zou op het pamflet gedeld hebben, terwijl u hem de BV laat viseren. Uit het verslag van die BV blijkt dat het grootste deel van de tijd aan ASR-discussies is besteed en dat de

(vervolg op p. 6)

Meer aksent op kringwerking

(vervolg van p. 1)

teit Ekonomische en Toegepaste Ekonomische Wetenschappen — één van de geveisere fakulteiten — haalde op de Akademische Raad uit naar de studentenvertegenwoordigers. Hij wilde weten of ze nog wel representatief waren. Bart De Moor replieerde daarop lakoniek met de opmerking dat de nota er ook lag op verzoek van

Ekonomika. Andere dekanen moepelden trouwens dingen als "Wat weet een doorsnee-prof over de Akademische Raad?" en schoven het alleidingsmaneuver van Vander Eecken daarmee van de tafel.

Over het principe van de vrijblijvendheid van de vooreksamen — of liever van het fakultatief karakter ervan — raakten de gemoederen

daarna nog verhit. De principiële dekanen 'winnen' het dan wel van de praktische, maar het blijft een open vraag of de studenten in de bedoelde fakulteiten veel verschil zullen merken. Als het erom gaat studentenproblemen op te lossen, is de Akademische Raad voor de profen niet veel meer dan een papieren tijger.

L.B.

Ook dit is Belgisch

Humor

Een marokaan loopt haveloos door de straten van Brussel. Plots verschijnt voor hem een goede fee. Hij mag drie wensen doen. Hij wenst een villa. Floeps! Midden in Brussel verschijnt een pracht van een villa met tuin, tennisveld, zwembad, garages... alles er op en er aan. Hij wenst een vrouw als een Cadillac. Floeps! Marilyn Monroe herrijst voor hem, alles er op en er aan. Hij wenst nooit meer te moeten werken. Floeps! Een Marokaan loopt haveloos door de straten van Brussel.

Wij leven in een land van bierdrinkers en moppentappers.

Twee Engelsen komen elkaar tegen in de metro van Londen. "Dr. Livingston I presume?" zegt de ene tegen de andere.

Wij zijn levensgenieters, nooit om een lach verlegen.

Martens bezoekt Moboetoe. Zegt Moboetoe: "Wat een prachtige schoenen, Wilfried!" — "Ja, Sese Seko, krokodillenleer weet je." — "Waar koop je die?" — "In Gent, in de Veldstraat. Maar voor u is dat toch geen probleem, het wemelt hier van de krokodillen." Vijf maanden later, Martens is terug in Zaire. "Zeg Wilfried, die schoenen, kan je mij niet eens een paar meebrengen?" — "Maar Sese Seko, die krokodillen hier dan?" — "Honderden heb ik er geschoten, Wilfried, maar geen enkele had schoenen aan."

De gulle vlaamse lach is overal vermaard.

Een Italiaan stinkt uit zijn mond omdat hij te lui is om scheten te laten; een neger op een fiets is een dief; een zwarte met een glazen oog is een knikker.

De Vlaming heeft een hart van koekebrood; hij relateeert; hij lacht.

Wat moet je doen als een Marokaan verdrinkt? Je weet het niet? Goed zo!

Ja, wij zijn een goedlachs volkje, wij weten nog wat leute is.

Een neger met een kikker op zijn hoofd komt bij een dokter. Hoe kom je daaraan, vraagt de dokter. Het is begonnen met een klein puistje op mijn buik, antwoordt de kikker.

Ons volkje heeft gevoel voor humor.

Waarom heeft een neger grote witte tanden? Om ook in het donker op zijn gezicht te kunnen timmeren.

Wij zijn een volkje van potsemakers, smoelentrekters, billenkleters en lachebekken.

Ken jij het verschil tussen een volle witte lijn en een Turk? Over een volle witte lijn mag je niet rijden.

Een goeie mop dat lucht ons op! In Sint Niklaas wordt een Marokaan zomaar om zijn zwarte krulletjes neergestoken.

Je lacht wat af in dit landje.

tijdelijke aanbiedingen*

*schrijfmachines - brother 7300 super

met schrijfkogel en korrektielint met koffer
22.598,- LEDEN 17995,-

+ gratis 4 kleurecassettes waarde 900fr

*rekenmachines - hewlett packard

41 C - 15.315,- LEDEN 14.550,-

+ gratis 4 memory modules waarde 8020fr

41 CV - 19.635,- LEDEN 18.653,-

+ gratis 1 extended funct.mod.waarde 6017fr

*rekenmachines - texas instruments

TI 35 - LEDEN 1.195,-

TI 57 LCD - LEDEN 2.395,-

cassettes - basf • agfa • scotch • maxell •

kantoorhandel acco tiensestr 134-136 leuven

Sociale zekerheid in vraag

(vervolg van p. 1)

tief in tijden van financieringsstekort is het leggen van prioriteiten: behoud van levensstandaard door vervangingsinkomens moet het ontgelden voor behoud van een levensminimum voor iedereen. De staat moet uitkeringen doen in functie van de ware sociale risico's en de reële behoeften. Dit betekent ook rekening houden met de samenlevings situatie (aantal personen ten laste, ...), waardoor meer totaal inkomen, meer bijdragen betekent.

Privatisering

Verhofstadt stelt zijn 'drietrapsrakiet' voor als oplossing voor de ernstige crisis in de SZ. De SZ moet om te beginnen gefinancierd worden via de belastingen. Ieder heeft recht op een basisinkomen maar wel alleen als een onderzoek heeft uitgewezen dat de rechthebbende geen beroep kan doen op familiale solidariteit. Tweede stap: verplichte verzekering van risico's bij privé-instellingen. Derde stap: het individu kiest zelf of hij zich verzekert. Kortom, hij pleit voor een invoering van de vrije-markt-principes in deze sector.

Dillemans en Dehaene menen dat privatisering het probleem niet oplost. Dillemans zegt wel dat een stuk vrije verzekering mogelijk moet zijn voor bepaalde groepen en kleine risico's, maar aan een basispakket mag niet

geraakt worden. Het systeem zelf is goed maar moet bijgeschaafd worden omwille van de financiële problemen. Een van de belangrijkste hervormingen waarvoor beiden pleiten is de aanpassing van de heffingsbasis van de bijdragen. Volgens het huidige stelsel, waar het loon het criterium is, bestaat er een diskriminatie ten nadele van arbeidsintensieve bedrijven. De SZ moet neutraal staan ten aanzien van de tewerkstelling. Volgens Dehaene mag in een eerste fase alleen het aantal tewerkgestelden als criterium gelden, in een tweede fase moet de heffingsbasis uitgebreid worden tot of zelfs vervangen worden door de faktor kapitaal (omzet, gebruikte energie, bruto toegevoegde waarde, ...). Daartoe moet er echter een sluitende wetgeving op de boekhouding komen, wil men zeker zijn dat er niet wordt gefraudeerd. Dillemans is niet akkoord met deze laatste stap.

Reële behoeften

Dehaene reageert ook tegen de voorstellen om de SZ via de belastingen te financieren. De inkomsten zouden onzekerder zijn, belastingen zouden progressief geven, terwijl de SZ proportioneel is en bovendien wensen de sociale partners hun inspraak in het SZ beleid niet te verliezen. Ter oplossing van de financiële moeilijkheden pleit Dillemans voor een volledige

belastbaarstelling van alle vervangingsinkomens en bovendien een controle op de indexering ervan (niet automatisch, a posteriori, 1 maal per jaar). De speciale regimes (mijnwerkers, zeelieden, ...) moeten verdwijnen. Dehaene daarentegen vindt niet dat dit laatste de problemen zou oplossen. Wel pleit hij voor een harmonisering in de pensioen- en arbeidsongevallen-regeling.

Om tegemoet te komen aan de reële behoeften (Matteuseffect) stellen beiden voor in grote mate rekening te houden met de gezinssituatie. Bijvoorbeeld, na twee jaar werkloosheid valt op dit moment een alleenstaande terug op 50% van het gewaarborgd minimumloon, een samenwonende op 40%. In het voorstel van Dehaene zou iedereen eenzelfde % van het verloren inkomen krijgen, onbepikt in de tijd, maar gezinshoofden krijgen na 6 maand een forfaitaire toelag, rekening houdend met het aantal personen ten laste. Dillemans spreekt zichzelf wel tegen als hij tegelijkertijd pleit voor zulke gezinsselectiviteit en de afschaffing van onechtstreekse diskriminatie van vrouwen. Het zijn immers zij die veelal als 'samenwonenden' het slachtoffer zijn van verregaande besparingen.

Van dokters en bedden

Dehaene benadrukt in zijn voorstel

Dillemans: "De Sociale Zekerheid moet neutraal staan ten aanzien van de tewerkstelling. In dit systeem zijn arbeidsintensieve bedrijven de klos."

ook een aantal interne mechanismen in de ziekteverzekering als oorzaak van de moeilijkheden. De SZ keert geen ligdagprijs uit als een ziekenhuisbed leegstaat. Als gevolg daarvan wordt de gemiddelde ligduur per behandeling ruimschoots overschreden. Waar aan ook moet verholpen worden is het teveel aan geneesheren. Dit leidt immers tot een stijging van de prestaties zodat de kosten de hoogte worden ingedruwd. Ook de complexiteit zorgt voor problemen. Een doorzichtig wetgevend systeem en een administratief gebied een centralisatie van de gegevens en een decentralisatie van de dienstverlening zouden al veel verhelpen. Dillemans pleit zelfs voor een 'SZ-cart'.

Uiteindelijk speelt de economie een doorslaggevende rol op gebied van de SZ. België is op dat vlak zeer afhanke-

lijk van het buitenland, maar met arbeidsverdeling valt al veel te berekenen, aldus Dillemans. Toch klont in zijn betoog ook de idee door van de noodzaak aan vermindering van de sociale lasten voor de ondernemingen. Elk bedrijf zou ook 1% van de winst moeten gebruiken voor herscholing en revalidering. Een kumulieren zonder delegatie van inkomsten is uit den boze.

De vraag blijft echter of het tegemoetkomen aan de reële noden, hetgeen op zichzelf een goed principe is, nog betekenis heeft wanneer vooral kleine inkomens hun aandeel zien verminderen. Daarom kan men zich afvragen of Dillemans het bij het rechte eind heeft als hij de SZ geen hervordelende functie wil geven.

Ineke Leemans
Jan Debucquoy

Het beste uit de kringbladen

Ook de studenten geologie aan deze universiteit hebben hun schrijfsels gebundeld in een kringblad, dat de naam 't Vulkaantje' werd toebedacht. De lezer krijgt als troetelietje Vulkanist mee. Het blad (nr. 2 dit jaar) start met een terugblik op de kwistaxrace, en een stamp naar Medika die als kopartner van Geologie 'een ravage had aangericht aan de vierwieler'.

Desondanks behaalt ploeg 2 de derde plaats. De naam van het kringblad lijkt de pennelickers uit Geologie te inspireren, want niet minder dan één derde van de beschikbare ruimte in dit blad wordt gevuld met bloedsérieuze informatie over vulkanen en de spelletjes die deze kunnen opvoeren. Reeds op blz. 5 een artikel over 'Etnaïmpresies'. De bladzijden worden opvallend snel verder gedraaid, tot ondergetekende gekonfronteerd wordt met een 15 bladzijden tellend verhaal over een vreselijke uitbarsting op het vulkanische eiland Krakatau, gelegen in de Indonesische archipel.

Zeer gedetailleerd vertelt ene Sintubin Manuel over deze gebeurtenis die precies 100 jaar geleden plaatsvond en het leven kostte aan 36417 mensen. Van het eiland dat tevoren nog 33 km² had geteld, bleef achteraf maar 10 km² over. Volgens de schrijver lokte deze gebeurtenis zo'n nieuwsgierigheid op van wetenschappers, dat meteen een nieuwe tak in de geologie ontstond namelijk de 'vulkanologie'.

In een volgend artikel wordt uitgebreid de lof gezaaid van vijf geologen, die meerdere tijds behaalden in het Nationaal Universitair Roekampioenschap, dat in Leuven plaatsvond op 30 oktober jongstleden. De prestaties zijn zo gedetailleerd beschreven, dat het een uitstekend scenario zou vormen voor een 'stomme' Chaplin-film. Even een proeverij: 'Het werd doorbijten tot de laatste minuut. Iedereen die vroeger dacht dat C4 (kano) onkantelbaar was, veranderde vlug van idee. Cockie was reeds enkele kilo's kwijt gezeukt en nog kwam het einde niet in zicht. Daarbij deed ik nog een Tazarianse salto waardoor er bij mijn riem verloor en op het nijpetteje na niet over boot (= boord) sloeg' enz.

Ook nog een geutje uit de 'Eifelexcursie van 11 tot 13 november', oftewel het verslag van een studiereis: 'Na de deskundige uitleg van prof. Bultynck togen we allen, vervaarlijk zwaaiend met onze geologenhamers, ten aanval tegen het gesteente op zoek naar Devonische fossielen. Onnodig te vertellen dat geen enkel rotsje aan deze woele horde geologen-in-spe kon weerstaan. De oogst aan korallen en schaaldieren was bevredigend, maar de zo begeerde trilobieten leken maar schaars'. Waarvan akte.

Verder is er nog een nummertje scheldproza van iemand die zich laat kennen als 'oliebol' tegen GC, die zijn pootjes niet kan thuishouden. Heel Geologie wordt met ondergang voorspeld als de vernielzucht van GC niet kan bestreden worden. Hebben Geologen daar geen vulkaan voor? Uit het verslag van een voetbalmatch leren we dat het tot de geplogenheden behoort binnen Geologie dat de ploeg die aan de rust in ee verliezende positie verkeert, de tegenstrever een fles jeneverBols trakteert.

Floreat

Het tijdschrift van de Landbouwkring noemt Floreat, en Vanzwam verveert er zijn gezwam op dat dit de mooiste naam is dat een kringblad in het Leuvense kwartier meekreeg. In het eerste nummer van dit academiëjaar stelt Jan Beddegenoots namens de redactie, te hopen dat Floreat 'enkele tipjes van de sluier zal oplichten, door te proberen iets meer te bieden dan louter boerekot-stuff'.

Er wordt erg leuk geopend met stukken uit het dagboek van het IBM-typemachine. Zo vertelt Ibee Emmeke over Tuur, een kerel met een heel eigen stijl: 'Soms zweeft hij over mijn toetsen, soms brengt hij mij helemaal in de war. Maar ik vind 'm toch tof...'.

De boekhouding van de boerekot-ters ziet er erg florissant uit, en de kursdienst presenteert een hele boekenwinkel. In een volgend artikel wordt ingegaan op de discussie rond de raketten die in het begin van het academiëjaar werd gevoerd op kringraad. Jef De Brabantere poneert een zeer geëngageerde visie m.b.t. de rakettenwestie.

Hij betreft onder meer dat kringraad hem niet gevolgd is in zijn voorstel om binnen de ASR een grondig debat te houden over deze kwestie, ten einde aan de studenten deze informatie door te spelen.

Erg sympathiek besteedt de cultuurverantwoordelijke Eric Herbosch, naast de aankondiging van de eigen activiteiten, meer dan een pagina aan

de culturele activiteiten van de andere kringen, en dit onder het motto 'ga er na toe en open nieuwe deuren als ze dicht zijn'. In een vrij persoonlijke en aansprekende taal legt Jacky van sociale raad nog eens uit, waar de klepel hangt bij de discussie rond democratisering van het onderwijs. 'Elk van ons gelukzakjes is het erover eens dat ongeacht iemands sociale afkomst, hij de kans moet krijgen om onderwijs (naargelang zijn verstandelijke vermogens) te genieten'. Toch bewijst de realiteit anders, aldus Jacky. Zeer gedetailleerd wordt in een volgend artikel geschetst welke de heta hangijzers zijn in de Permanente Onderwijs Commissie. De studenten-vertegenwoordigers in het POC stellen onder meer dat in samenwerking met DUO (dienst universitair onderwijs) een enquête zal georganiseerd worden om tot een grondige evaluatie van tweede kan te komen.

Dan een vliegende schitterende waanzin van Tuur met betrekking tot een varken. 'Ah welke matematicus zal de grafiek ontwerpen die de volmaakte curve van zijn leden benadert, welke stadsjuffrouw op hoge hakken heeft onderaan, die kunnen tippen aan zijn soepele enkelgewrichten en delicate hoefjes, wie zal de woorden ontwerpen voor de parmantigheid van zijn krollige krulstaartje en welke poët kan er ook maar van dromen iets weer te geven van die oceanen van onschuld gekoppeld aan onaardse wijsheid, die salfieren van onsterfelijke en toch zo fragiele perfectie die varkensogen zijn', aldus Turelute Tuur.

In een volgend artikel gaat Noël in op allerlei aspecten met betrekking tot cocaine. Els is een vriendin van Tuur denk ik, want ook haar artikel 'Moet er nog zand zijn' doorbreekt de normering, die wij welvoeglijk als gezond verstand bestempelen. Onder meer volgende leekernij is hier een uitspraak die wordt toegeschreven aan ene prof. De Loof: 'Ik goop alleen maar dat geen heen Apekanen zijn met gun 'cokes' en 'Mac Donalds'. En dan staan ze stom dat gun metabolisme overgoop licht en dat gun vrouwen heen 70 maar 120, 140 ja ze maar 160 kilohram wehen'.

In een volgend artikel verdedigt R. Stroobants de computer en de informatika, met het argument dat 'de prijs die voor de auto moet betaald worden (energieverbruik, luchtvervuiling, auto-banen, ongevallen) niet opweegt tegen het voordeel ervan. Het blijkt een promotie-artikel te zijn voor een nieuw computercentrum aan de St. Maartensstraat 1A te Leuven.

Sojavoeding, Agaley, Bond Beter Leeftmieu, heerlijke pannekoeken passen de revue, en als afsluiter een interview met prof. Roelants. Alles bij mekaar 76 bladzijden deze Floreat nummer 1!

In een addendum aan het editoriaal betreurt Jan Beddegenoots dat de Algemene Vergadering van de boerekot-ters aan de redactie oplegt, dat er 'geen artikel meer mag verschijnen waarin een politieke partij of organisatie zijn programma wordt besproken of toegelicht'. Peter Bruegelmans stelt in een artikel dat er moet geprotesteerd worden tegen de verhoging van de Alma-prijzen, omdat dit kadert in een algemene inleveringspolitiek van de regering. Studenten worden hard getroffen omdat onder meer de studie-beurzen, die voor minder begoede studenten een belangrijk steunpunt betekenen, sinds jaren niet meer geïndexedeerd zijn, en dus telkens 7% verliezen aan waarde.

In de rubriek sport worden schitterende prestaties gemeld van de boerekot-ters in de kwistax en de 24-uren. In de kwistaxrace wordt uitgehaald tegen Ekonomika omdat die het lieten afweten. Boerekot zat met name in een ploeg met Ekonomika en Katechitika. 'Misschien zat de smartlappen-TD van de nacht tevoren er voor iets tussen' aldus Karin van Sport.

Een 'Werkgroep Verantwoordende Landbouw' maakt zich kenbaar (Parijsstraat 38, 3000 Leuven) en zij stellen inhoudelijk te willen ingaan op 'alternatieve landbouwmethodes'. Na wederom gedetailleerde verslagen van de Fakulteitsraad, de algemene vergadering van de kring, krijgt Tuur een gepekelde antwoord terug op zijn lofzang op het varken. Ann en co vinden 'dode varkens nuttiger dan levende, omdat die de eerste kan eten, en de laatsten alleen maar zelf eten'. Tja...

Stefaan Tavernier meldt in een volgend artikel door middel van een actie in 't boerekot 51000 Bfr te hebben bijeengehaald om een ontwikkelingsproject in Brazilië te steunen. Het geld dat onder meer bijeengehaald werd met een sponsortocht komt in handen van Padre Claes die in Brazilië aan jongens en meisjes leert hoe ze zelfstandig een boerderij kunnen uit-banen.

In een schitterend stuk proza ont-hult 'uw lieffhebende eerste kanner' haar diepste zielgevoelens... Proeft u even mee! 'Toch uw figuur mij voor het eerst trof', ging er een flux van warmte door mijn bloedvaten en dit tot in het binnenste van mijn hart. Toen joeg er door mijn lichaam een inductiestroom van verlangen, waarvan de intensiteit tot heden ten dage mij nog onbekend is gebleven. Sindsdien zijt gij de logaritmen geworden van al mijn gedachten, gevoeld als de raaklijn van uw mooie krommingen, als de evenwijdige aan uw lijnstuk'. Vanzwam studeert volgend jaar boerekot!

Vanzwam

Floreat

tijdschrift Landbouw

"Toen joech er door mijn lichaam een inductiestroom van verlangen, waarvan de intensiteit tot heden ten dage mij nog onbekend is gebleven. Sindsdien zijt gij de logaritmen geworden van al mijn gedachten..."

DEBAT CDS over beleid Lenssens

Milieubeleid in Vlaanderen

In het kader van de activiteiten van zijn nog kersverse werkgroep 'leefmilieu' organiseerde CDS op 7 februari een debat over het milieubeleid van gemeenschapsminister Jan Lenssens met Lenssens zelf, J. Sleetckx (SP) en G. Sprockeels (PVV) die zijn kat stuurde, en Paul Staes, die reeds jaren zijn sporen in de milieubeweging verdient en ooit als eerste journalist in Vlaanderen over milieuaffaires ging schrijven en die voor de volgende Europese verkiezingen Agalev-lijsttrekker is.

Moderator was prof. P. De Meester (Toegepaste Wetenschappen KUL). En hoewel daar niets van op de affiche stond, mocht je binnen voor 50 fr. Als lid kon je gratis binnen, en een lidkaart werd aangeboden tegen 60 fr. Wanneer leert men dat nu eindelijk af?

Preventie, middelen, informatie

Lenssens dus. Na de overhelling van een aantal bevoegdheden (waaronder leefmilieu) naar het Vlaamse Gewest in 1980 is hij Vlaanderens eerste milieuminister geworden. Vermits zijn beleid op de korrel genomen zou worden, mocht hij beginnen met de krachtlijnen ervan uiten te zetten. Op 20 minuten kan je natuurlijk niet alles zeggen. Hij beperkte zich dan ook tot het belangrijkste van wat je kan lezen in zijn onlangs verschenen brochure 'Vlaams milieubeleid'. De krachtlijnen van zijn beleid steunen op drie uitgangspunten: preventie, middelen en informatie.

Voorkomen is beter dan genezen, zegt een Vlaams spreekwoord. En dat gaat zeker op voor de leefmilieuproblematiek. Lenssens stelt immers dat men in Vlaanderen op het punt gekomen is dat het verder laten aftakelen van de nog overgebleven milieugoederen de levenskwaliteit ernstig in het gedrang zou brengen. Bovendien blijkt voorkomen in de praktijk ook goedkoper te zijn dan saneren (o.a. door de besparingen die dan gedaan kunnen worden in de sektor van de gezondheidszorg). Gezien de erfenis uit het verleden dient echter ook ruime aandacht aan sanering besteed te worden. Hij verwees hier o.a. naar de zware gevallen van bodemverontreiniging in de Antwerpse Kempen.

Een tweede krachtlijn in zijn beleid is het doelgericht gebruik van de bestaande middelen. Ten eerste moeten de financiële middelen ter beschikking gesteld worden. "De vervuiler betaalt" wordt als principe voorgesteld maar is niet steeds even gemakkelijk realiseerbaar.

Onontbeerlijk bij het bestrijden van de milieuverontreiniging is ook het gebruik van de wettelijk-reglementaire middelen. Een doorgedreven controle kan slechts efficiënt zijn als de bevoegdheid meer gedecentraliseerd wordt en kan slechts zijn vruchten afwerpen indien een bestraffing van de overtreder werkelijk wordt toegepast. Tenslotte dient ook de technologische vernieuwing ten dienste van de milieusanering te staan.

Een verdere sensibilisering van de bevolking is de derde pijler van Lenssens' beleid. Het werk van de milieubeweging is hier puik, maar zij bereikt slechts het bewuste deel van de bevolking. Toch is de betrokkenheid en de medewerking van elke burger van belang: als consument vraagt hij producten die bij hun vervaardiging afval veroorzaken en zelf staat hij gemiddeld in voor een 800 gr. vast afval en een 150 l. afvalwater per dag.

Als informatiekanalen gebruikt de minister o.a. het onderwijs en brochures.

Afvalstoffenbeleid en waterzuivering

Hij paste deze drie grondlijnen toe op enkele van de basissetoren, het

afvalbeleid en de waterzuivering. De geproduceerde hoeveelheden afval zijn enorm. In Vlaanderen was dit in 1981 1,6 miljoen ton huishoudelijk en 5 miljoen ton industrieel afval. Een definitief plan inzake huishoudelijke afvalstoffen is in de maak. Hoewel er 21 verbrandings- en 3 komposteringsinstallaties (hier wordt huishoudelijk afval door biologische afbraak omgezet in voor de landbouw bruikbare bodemverbeterende stoffen) in gebruik zijn, wordt toch nog een 50% gestort. Wat betreft het industriële afval, zit men nu in de fase van het verzamelen van de nodige informatie. Uitvoeringsbesluiten zijn nodig om de verwezenlijking van de ontwerpplannen uit te voeren. Zo werd o.a. de invoer van buitenlands (vooral Nederlands) afval verboden.

Wat de waterzuivering betreft, verwees Lenssens naar de oprichting van de twee waterzuiveringsmaatschappijen: de Waterzuiveringsmaatschappij en de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken. Het beleid voor de lozingsvergunningen wordt door deze maatschappijen uitgewerkt. Een meer efficiënte benutting van de nu bestaande waterzuiveringscapaciteit wordt nagestreefd. Momenteel wordt immers slechts 17% (sic) van de geïnstalleerde waterzuiveringscapaciteit effectief gebruikt.

Debat

Het debat dan. Tenminste voor zover het tot een debat kon komen. Elk panelist mocht gedurende 10 minuten zijn kritiek spuien en ook het publiek kreeg de gelegenheid tot vragen. Lenssens repliceerde nog 10 minuten en de beide panelleden elk nog 5 minuten. En ook al had het geheel dan nog geen anderhalf uur geduurd, toch moest alles maar gezegd zijn.

J. Sleetckx, die in de adviescommissie zelt, mocht als eerste Lenssens' beleid onder de loep nemen. Hij stak zijn sympathie voor Lenssens' democratische manier van werken niet onder stoelen of banken en zijn kritiek, die hij onder de vorm van enkele vragen formuleerde, was dan ook beperkt.

Staes ging hierin wel een stuk verder. Hoewel hij niet zozeer Lenssens' persoon of beleid viseerde ("Hij kan het ook niet helpen met zo'n chaos als erfenis opgescheept te zitten") kon er volgens hem eerder gesproken worden van een Niet-Beleid in Vlaanderen. We bekijken hier de belangrijkste standpunten per onderwerp.

Ruimtelijke ordening?

Men kan pas van een echt milieubeleid spreken, stelt Staes, als er een geïntegreerde aanpak is van het milieu in al zijn aspecten. En die problematiek is ruimer dan enkel de hinderproblemen (water-, lucht- en bodemverontreiniging, lawaai,...) waarover Lenssens bevoegd is. Het is immers zo dat de koek van het milieubeleid in de Vlaamse deelregering in drieën verdeeld is: naast Lenssens zijn er ook Akkermans (CVP) die de portefeuille van Ruimtelijke Ordening heeft en Poma (PVV) die als kultuurminister bevoegd is over de klassering van landschappen. En waar Staes nog zacht is voor het beleid van Lenssens, is hij dat niet voor het beleid van beide andere heren.

De grondslag van elk milieubeleid moet een gefundeerde ruimtelijke ordening zijn, stelt Staes. En precies daar op het vlak van het natuurbouwen, stelt hij een aftakeling zonder weerga vast. Door de Bond Beter Leefmilieu (het overkoepelend orgaan van de Vlaamse milieuverenigingen) is er trouwens een akte op touw gezet onder het motto: "Akkermans: natuurrampp voor Vlaanderen". Ook het beleid van Poma inzake landschapszorg is volgens Staes beneden alle peil.

Verder merkte Staes op het pijnlijke te vinden dat een hongerstaker voor nodig was (Versteylen, nvdr) eer het jaar van de verkeersveiligheid ook dat van de verkeersleefbaarheid genoemd werd.

Lenssens repliceerde dat hij met de opspitting van het milieubeleid zelf

ook niet gelukkig was. Hij achtte het echter opportuun noch deontologisch verantwoord het beleid van een kollega en/of partijgenoot openlijk te beoordelen. Sleetckx merkte op dat de opdeling zeker niet toevallig gebeurd was en eerder op politieke belangen geïnspireerd is geweest.

Internationaal probleem

Op de talrijke specifieke vragen die door de panelleden en het publiek gesteld werden, kon wegens het beperkte tijdsbestek maar erg summier ingegaan worden.

Een van Sleetckx' vragen was waarom enkel de vergunninghouders voor afvalverwerking milieueffeningen dienen te betalen, terwijl de eigenlijke afvalproducent, de industrie, onaangeroerd blijft. Lenssens antwoordde hierop dat de afvalverwerkers de milieueffeningen doorrekenen in hun prijzen en dat de industrie zo onrechtstreeks toch betaalt.

Verder werd de vraag gesteld naar een dekret voor het verbod van het gebruik van pesticiden. Weltra is dat er, zegt Lenssens, maar door de Raad van State is de procedure eindeloos vertraagd. Maar dan nog zal het gebruik enkel betrekking hebben op het gebruik op openbare bermen, want het verbod op het gebruik in de landbouw zou op teveel verzet stuiten vanuit landbouwkringen. Op de vraag wat hij van plan is met de smeerpip langs het Albertkanaal (een niet gebruikte miljoeneninvestering voor het transport en de zuivering van het afvalwater van enkele bedrijven uit Tessenderlo) antwoordde Lenssens dat momenteel wordt onderzocht of de smeerpip toch nog kan gebruikt worden. De opmerking van moderator De Meester dat een internationale aanpak noodzakelijk is, bevestigde Lenssens. Nochtans is het niet hijzelf, en dat betreurt hij, maar de nationale minister van Volksgezondheid, die de bevoegdheid heeft om met buitenlandse kollega's te praten.

Andere vragen betreffende het dumpen van kernafval, de milieueffecten van het energiebeleid, het oprichten van een installatie voor de verwerking van probleemafval, een reglementering op landbouwfal, luchtverontreiniging, het aanleggen van een kadaster van milieubelaste gronden e.d. vielen wegens tijdsgebrek door de mazen van het net.

Ekonomie — ecologie

Een interessante vraag werd gesteld over de verzoenbaarheid van economie en ecologie: hoever kan je nl. gaan met het verplichten van financiële inspanningen aan bedrijven, die daardoor eventueel hun concurrentiepositie zien verzwakken? En als je hierop doordient, kom je automatisch bij de vraag: ligt de oorzaak van de ecologische degradatie niet bij het economisch groeimodel?

Deze problematiek zit inderdaad verweven in het maatschappelijk model, zegt Lenssens, maar toch moet een consensus mogelijk zijn. Het systeem van milieueffeningen moet de bedrijven trouwens verplichten door technologische innovatie meer milieuvriendelijke processen te ontwikkelen en alzo hun kosten te drukken. Bovendien is een internationale aanpak ook om deze reden noodzakelijk.

Sleetckx stelt dat die economische concurrentiemotieven niet overreden moeten worden. De winst die in de chemische industrie gemaakt wordt is nog steeds aanzienlijk. Daarenboven leidt milieuvervuiling immers bv. tot verhoogde uitgaven in de gezondheidszorg. Er dient hier een keuze gemaakt te worden voor de kwaliteit van het leven, besluit hij.

Staes stelt dat er in se eigenlijk geen tegenstelling tussen economie en ecologie bestaat. Immers, economie is er per definitie op gericht behoeften te bevredigen waarvan de middelen om eraan te voldoen beperkt zijn. Dus perfect toepasbaar op natuur en milieu. De tegenstelling ligt dus volgens Staes niet bij de begrippen zelf, maar wel bij diegenen die de roolbouw

op de natuur plegen. De mens kan niet blijven geloven dat hij de natuur in handen heeft, maar moet beseffen dat hij het is die zich aan de wetten van de natuur moet onderwerpen, wil hij op een leefbare manier blijven voortbestaan. Zo snijdt men bv. in de landbouw met het gebruik van pesticiden op lange termijn in eigen vlees.

Kompliment

Al bij al is er in dit debat veel te weinig

sprake geweest van een echt debat — daarvoor was de tijd die toegemeten was aan de zeer uitgebreide materie veel te kort (zoals gezegd tachtig minuten) en werd er voor een echte discussie geen plaats voorzien. Wie echt begaan is met het milieubeleid, bleef hier toch wel wat op zijn honger zitten.

Maar al doende leert men. Wat hopelijk te zien zal zijn als CDS bij een volgende gelegenheid milieuramp Ak-

Jef Van Exterghem en de Vlaamse Bewe

In een recente uitgave gaat C. Dutoit na wat nationalisme is, of beter nog, kan zijn. (1) Een moeilijk onderwerp in wat traditioneel 'linkse' kringen genoemd wordt. Te meer nog daar het over onze eigen situatie gaat. Al te dikwijls wordt dit gegeven a priori afgewezen als een rechts fenomeen, enkele uitzonderingen zoals wijlen Werkgroep Arbeid niet te na gesproken. (2) Hierbij wordt volgens de auteur voorbijgegaan én aan een omschrijving van wat onder de term nationalisme verstaan wordt én aan de historische realiteit.

Waar andere nationaliteitskonflikten steeds samengaan en convergeren tot een syntese met de sociale problematiek is dit bij ons niet onmiddellijk het geval. De Vlaamse beweging vloede in eerste instantie voort uit een romantische cultuurbeweging die vooral in bepaalde 'hogere' milieus opgang maakte. Als uitzondering haalt Dutoit het daenseisma aan. Uit het boek van L.P. Boon — al pretendeert dit niet een historische studie te zijn — blijkt echter dat zelfs een Pieter Daens een tijd lang lid was van de Vlaamse Taalgilde, een vereniging te situeren binnen deze romantische stroming. Zijn broer daarentegen zag van meetaf aan de sociale dimensie als prioritair. (3)

Wat de inhoud betreft zit het dus goed. De probleemstelling wordt verruimd tot zijn ware proporties, al zullen anderen ook maar graag beweren dat de Vlaamse strijd een sociale strijd is. Op het vlak van het VEV en dergelijke waarschijnlijk?

Wat de historische realiteit betreft dient onmiddellijk toegegeven dat de term negatief geladen is. De jongste 50 jaar wijzen duidelijk in een 'rechtse' richting. Dat deze huidige labeling ten dele onterecht is, wordt duidelijk na lektuur van het voorliggende werk. Vooraf dient de lezer er zich wel van bewust te zijn dat er geen grondige studie is gemaakt over hoe deze 'verrechtiging' tot stand is gekomen. Het boek geeft enkel weer dat in de periode tussen de twee wereldoorlogen

ook de linkerzijde betrokken was op de problematiek. Dit gebeurt aan de hand van de figuur Van Exterghem, een cavalier seul in de Vlaamse politiek tussen de twee wereldoorlogen. Van huis uit was hij socialist die evolueerde naar de kommunistische partij.

Na een woelige schoolperiode — dat bestond toen ook al — kwam hij tijdens WOII terecht bij dat deel van de socialistische partij dat van op een afstand meeging in het aktivisme. Nadien kreeg hij, als zovelen anderen, te maken met het gèrecht. Langzaam groeide de kloof met de socialistische partij. Dit kwam vooral omdat deze laatste zich steeds minder met het Vlaamse probleem ging bezighouden. Uiteindelijk kwam hij dan ook terecht bij de kommunistische partij die evenals de frontpartij (gegroeid uit de Vlaamse beweging aan het IJzerfront) sterk Vlaamsnationaal gericht was. Op een bepaald moment werd de partij trouwens gefederaliseerd (als eerste nationale partij in België). Korte tijd nadien ontstond de VKP (Vlaams Kommunistische Partij). In Wallonië bleef de Parti Communiste Belge echter voortbestaan. Wellicht hangt dit samen met het slechts veel later opkomende nationalisme in Wallonië. In hun boek over de katoliek in België vertaalt Joye en Lewin ook de aandacht op dit feit. (4) Pas na WO II en door de teloorgang van de Waalse industrie (de veroudering) kwam een, Waalsnationalistische beweging op gang die, en dat is opvallend, in vergelijking met de Vlaamse veel meer op sociale leest geschoeid is. De recente uitspraken van o.m. A. Cools met betrekking tot het staalpak zijn in deze context zeker betekenisvol.

De overeenkomst tussen de VKP en de frontpartij komt ook tot uiting in hun beider fundamenteel antimilitarisme, antibelgicisme en een sterke nadruk op de sociale kwestie. Waar de frontpartij naar rechts evolueerde en later overging in het VNV (Vlaamsnationaal Verbond) bleef de VKP trouw aan haar principes. Daarenboven zette zij zich sterk af tegen de groeiende Duitsgezindheid van dit VNV.

Het dient expliciet vermeld dat het Vlaamsnationaal aspect behouden bleef, wellicht onder invloed van Van Exterghem. Eerst na de oorlog is erp stilzittende distantiëring van deze

Universitaire Vredesdagen Leuven

Rond 1978 werd de dag van 1 maart uitgeroepen tot Universitaire Vredesdag. Sindsdien werden in talrijke universiteiten rond die datum tal van activiteiten georganiseerd in verband met de vredesproblematiek. Aan de KUL is men aan de derde jaargang toe. Vorig jaar werd een zeer uitgebreid programma aangeboden zodat het gebeuren uitgroeide tot een 'vredesweek'. In bijna alle fakulteiten traden gastspreekers op en als klappers waren er de ontmoeting met Bernard Benson en de voorstelling van de film Gandhi. In totaal werden zo'n 4000 personen bereikt. Dit jaar wordt het aksent enigszins anders gelegd. De Interfakultaire Koördinatiegroep Vredesonderzoek, die ook nu weer de koördinatie op zich neemt, streeft er vooral naar mensen van eigen huis aan bod te laten komen. Op lange termijn moet zo de vredesproblematiek, binnen het onderzoek en onderwijs van de KUL, meer aandacht verkrijgen.

Konkreet zullen tussen maandag 27 februari en vrijdag 2 maart in zowat alle fakulteiten alternatieve lessen plaatshebben. De docenten lichten daar, vanuit hun discipline, een be-

paald aspekt toe van de vredesproblematiek. Het is onmogelijk daarvan hier een nauwgezet overzicht te geven. Per fakulteit zal er ruimschoots publiciteit worden gemaakt en daags voor de vredesweek zullen alle lessen via een pamflet worden megedeeld. Het spreekt vanzelf dat deze lessen voor iedereen toegankelijk zijn.

We willen hier aandacht besteden aan de meer algemene activiteiten, die zich tot een ruimer publiek richten. Zij werden in samenspraak met de Interfakultaire Koördinatiegroep Vredesonderzoek ingericht.

Fakultaire initiatieven

1. *Tentoonstelling*, van 27/2 tot 2/3, tussen 9.30 u. en 17 u., in de ekspozaal van de fakulteit Letteren en Wijsbegeerte (gelijkvloers, achteraan, Blijde Inkomststraat 21, Leuven). De tentoonstelling omvat een selectie van publicaties en materiaal in verband met de vredesproblematiek die zich bevinden in de departementsbibliotheken van de fakulteit. Er zijn ook videostands voorzien en dagelijks stellen boekhandelaars en organisaties hun materiaal over deze vredesproblematiek voor. Deze activiteit wordt ingericht door de werkgroep vredesonderzoek van L&W.

2. *Rektor P. De Somer*: "Reflektes omtrent kernbepapening", op dinsdag 28 februari, om 20.30 u. in het Van den Heuvelinstituut (Dekenstraat 2, Leuven). De rektor zal er het standpunt toelichten dat hij op 3 oktober 1983, bij de opening van het academiejaar, inzake de kernwapenproblematiek innam: Dit gebeurt in een organisatie van Ekonomika.

3. *Ambassadeur B. Walschap*: "De taak van de vredesambassadeur en de Belgische vredespolitiek", op woensdag 29 februari om 14 u. in het Auditorium Vesalius (kampus Sociale Wetenschappen). Ambassadeur Walschap werd ongeveer een half jaar geleden benoemd om België bij de diverse ontwapeningskonferenties te vertegenwoordigen. De organisatie is in handen van Politika.

4. *Vredesviering*, een aangepaste eucharistieviering op woensdag 29 februari om 17.45 u. in de O.L.Vrouwkerk (O.L.Vrouwstraat, Leuven). Ingericht door de Universitaire Parochie.

5. *Film "The Nuclear Nightmares"* (met Peter Ustinov), op woensdag 29 februari om 20 u. op de 8ste verdieping van het fakulteitgebouw Letteren en Wijsbegeerte (Blijde Inkomststraat 21, Leuven). Een ustinoviaanse visie op de wapenwedloop, u aangeboden door de werkgroep vredesonderzoek van L&W.

6. *Bepapening en vrede in Centraal-Amerika*, een infonamiddag op donderdag 1 maart, van 14 u. tot 17 u., in de Grote Aula van het Maria-Theresia Kollege (St-Michelstraat 6, Leuven). De uitzettinging van prof. G. De Schrijver en Mgr. J. Van Cauwelaert

wordt gevolgd door een pantomime-optreden van een groep latino's uit Brussel: "Gerechtigheid leidt tot vrede". Heel het gebeuren wordt opgeleusterd door het Vredeskoor van Katechetika. Een ko-productie van Katechetika en de fakulteit Godgeleerdheid.

Centrale activiteiten

1. *F. Barnaby — De nukleaire winter*. Op dinsdag 28 februari, om 14 u. in het Auditorium De Molen (vlakbij het Arenbergkasteel, Celestijnenlaan 131, Heverlee) zal dr. Frank Barnaby, boormalig direktur van het befaamde SIPRI-instituut te Stockholm, een lezing houden onder de titel: "Is there a future for arms control and disarmament?", waarin hij zal ingaan op de stand-vanzaken met betrekking tot de wapenwedloop en de onderhandelingen. Deze lezing wordt gevolgd door een voorstelling van de onderzoeksresultaten in de USA rond "De nukleaire winter. De lange termijn-gevolgen van een reeks nukleaire eksplosies". Volgende personen verlenen daaraan hun medewerking: prof. dr. G. François (Toegepaste Wetenschappen KUL, prof. dr. L. Van Gerven (Wetenschappen KUL) en prof. Dr. A. Berger (Klimatologie UCL). De organisatie is in handen van de Interfakultaire Koördinatiegroep Vredesonderzoek.

2. *De impakt van internationale vredes-*

en interventietroepen. Een publieke gespreksronde met acht deskundigen, op donderdag 1 maart om 20 u. stipt in de Grote Aula van het Maria-Theresia Kollege (St-Michelstraat 6, Leuven). De avond verloopt naar het model van de Franse TV-uitzendingen "Les dossiers de l'écran". Vooraf wordt een film vertoond over het Nederlandse UNIFIL bataljon in Zuid-Libanon. Daarna gaan volgende personen de konfrontatie met het (kritische) publiek aan: prof. dr. V.A. Werck (Politieke Wetenschappen KUL), dr. E. Bal (gevolmachtigd minister, Ministerie van Buitenlandse Betrekkingen), majoor J. De Waart (kommandant van UNIFIL Dutchbatt, hoofd kontaktburo Vredesmachten, Nederlands Ministerie van Defensie), kol. K.J. Marchant (Military & Defense Atache, British Embassy, Brussel), een Frans officier van de Multinationale Vredesmachten in Beiroet, een Belgisch officier van de VN-observatiemacht in India en Pakistan, een Belgisch officier van de VN-observatiemacht in Palestina. Het gesprek verloopt in het Nederlands en wordt gericht naar de interventies van het publiek. Als gespreksleider treedt prof. dr. H. Van Houtte (Rechtsfakulteit KUL) op. De organisatie is in handen van de Vereniging voor de Verenigde Naties (VNV), afdeling Leuven, in samenwerking met de Interfakultaire Koördinatiegroep Vredesonderzoek.

nans uitnodigt. Of kunnen we dit ralsnog niet verwachten?

enssens heeft ondertussen wel een stelling meer. Ook al is er nog m veel werk te leveren, het kan r plezier doen als je van Vlaamns milieustrijder nummer één (l Staes) een verlening van je tstermijn toegewenst krijgt.

Bob Nieuwejaers

(¹) Christian Dutoit, Jef Van Extergen en de Vlaamse Beweging, Antwerpen, Soethoudt essay, 1983, 112 p.

(²) De Werkgroep Arbeid heeft enkele jaren geleden opgehouden te bestaan in Leuven. De auteur van het boek maakte deel uit van deze afdeling. In Brussel zou nog een afdeling actief zijn en hoe het in de andere steden (Gent, Antwerpen) gesteld is, is momenteel onduidelijk.

(³) Louis Paul Boon, Pieter Daens of hoe in de negentiende eeuw de arbeiders van Aalst vochten tegen armoede en onrecht, Amsterdam, De Arbeiderspers, 1980², 1971¹, 661 p.

(⁴) Pierre Joye & Rosine Lewin, Voor 's werkmans recht — Kerk en arbeidersbeweging in België, 1980, Kritik, Leuven, 482 p.

In dit werk wordt o.a. ook melding gemaakt van het wetsvoorstel i.v.m. federalisme van Herman Vos (afkomstig uit de socialistische partij en later — we schrijven 1931 — VNV-parlementslid) dat illustratief is voor de toenmalige politieke verhoudingen. Enkel de vlaamsnationalisten (VNV) én de kommunist Joseph Jacquemotte stemden voor, liberalen en katolieken stemden tegen en de socialistie onthielden zich (p. 263).

ing

stie ontstaan. De — ontrecte en gedefinieerde — opvatting dat onalisme zou leiden tot fascisme is ook maar een redelijk recent oemen dat niet met de nodige andelgheid benaderd wordt (kan den).

ie belangrijkste konklusie uit het kje is dan ook dat de rechterzijde het alleenrecht heeft op de imse Beweging, al wil de linkerzijde vaak niet inzien. De nood aan sche reflexie dringt zich dan ook

at dit Vlaams zijn inhoud is nog andere zaak en zal voor beide n dan ook een andere inhoud en. Het is echter nog altijd akkelijker zich af te zetten tegenoo groepje dat zich opgeeft aan een zelf prostituerend bergvadertje. eeft idereuten zijn bestaansrecht en ediging.

Dirk De Naegel

RIJE TRIBUNE Thesen über Bernardin

Op 2 februari jl. werd de aartsbisschop van Chicago, kardinaal Bernardin, aan ons aller unief gepromoveerd tot eredoktor. De dienst Public Relations van de KUL had voor deze gelegenheid ook een folkloristische groep ingehuurd: driehonderd studenten die "Give Peace a Chance" zongen (daarbij al gauw bijgevallen door de progressiefsten onder de profren), het V-teken maakten en weerstandjes (uit een TV-toestel weet je wel) droegen. Weerstand tegen de plaatsing van kernraketten op Belgisch grondgebied, zo konkreet was het tot de manifestatie in het geheel van de feestelijkheden en de blijde (en af en toe meewarige) gezichten verdronk tot een: driemaal hoera voor Bernardin!

Daags tevoren had deze Joseph Bernardin, mede-opsteller van de fameuze brief van de Amerikaanse bisschoppen over kernbepapening, de zogenaamde werkgroep "Weerstand", waarvan wij lid waren, in audiëntie ontvangen. Een verslag van deze ontmoeting leert dat de hoogwaardige prelaat geen bondgenoot wil zijn of kan zijn van de vredesbeweging. Gerugsteund door een vijftigtal professoren wilden we hem vragen onze aktie van 2 februari ruchtbaarheid te geven in een van zijn speechen en/of het pamflet dat we de pers zouden bezorgen mede te ondertekenen.

Zijn weigering had ons niet zo mogen verrassen als in werkelijkheid het geval is geweest. "Weerstand" had meer dan ooit redenen te over om zich te distantiëren van wat er die donderdag binnen in de universiteitshalle gebeurde. In de plaats daarvan hebben we het de pers al te gemakkelijk gemaakt. Tijdens de aktie waren we blij te kunnen steunen op het entoesiasme van vele Katechetika-leden; maar daardoor ook konden we verkeerdelijk afgeschilderd worden als een ontvangskomitee voor de Amerikaanse kerkvorst.

Waarom Bernardin geweigerd heeft? Natuurlijk "had hij alle sympathie voor de ernst waarmee wij de bewapeningsproblematiek aanpakken". Maar als kerkleider wil hij voor zijn volk enkel principes uittekenen, richting aanwijzen. M.a.w. vaag genoeg blijven om herder te kunnen zijn van heel het schapenpotentieel, zonder uitsluiting van de lammetjes die het veiligheidsprobleem lichtelijk anders benaderen. Mooie taal, maar wat doen we met de direkte en bindende uitspraken die bisschoppen over de hele wereld zonderterughoudendheid over hun kudden spuien over een probleem dat evengoed ter diskussie ligt, zoals in verband met seksualiteit? Als we donderdag tegen abortus waren opgestapt, hadden we zijn openlijke steun zonder enige moeite kunnen binnenrijven. Ik probeerde nog: "We zullen het moeilijk hebben de subtiliteit van uw argumentatie bij onze vrienden te verdedigen", maar dan wenste hij ons geluk toe, en: "God bless you". Hij had nog een druk programma af te handelen.

Is onze semi-betoging van 2 februari dan

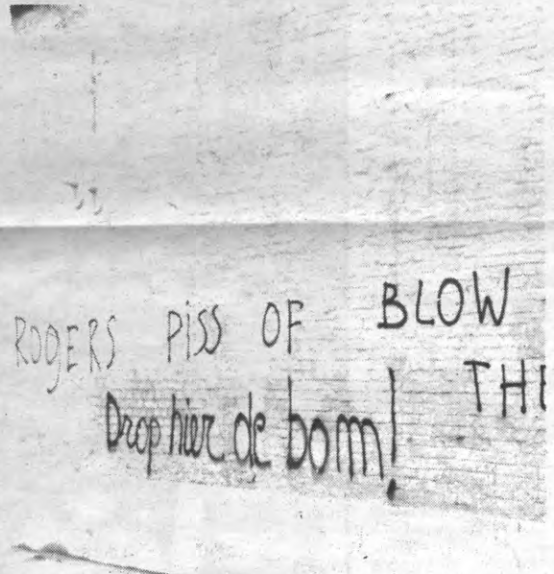
mislukt? Als een*aktie tot belangrijkste doel heeft een kreet te lanceren op een daartoe gepast moment en het blijkt dat deze noodkreet hopeloos verkeerd wordt geïnterpreteerd, precies omdat het ogenblik-waarp erg ongelukkig gekozen blijkt te zijn, kan je moeilijk van een sukses spreken. Als je met een manifestatie het defaultisme onder de studentenbevolking wil aanklagen en tegengaan, en het blijkt dat van de mensen die toegezegd hadden aan de wandeling deel te nemen zowat de helft op het appel verschijnt (hoogstens een driehonderdtal op een totaal van verscheidene duizenden studenten — voorwaar een Kleine Rest!), kan je toch wel niet van een beslissende ommekeer spreken!

De vredesbeweging heeft niet langer tot taak alleen het persoonlijk geweten appelleren, maar moet van hieruit doorstoten naar een meer omvattende kritiek op de bestaande instituties. Ze kadert in een bredere maatschappelijke benzinning die weinig bodschap heeft aan de myte van de zedepreker die enkel herderlijke brieven schrijft.

Akties zonder konsekvent gevolgde principes zijn blind. Principes zonder aktieve vulling zijn leeg.

De Bernardins onder de kerkleiders hebben de vredesbeweging alleen maar op verschillende wijzen brospoken. Het komt er op aan de vredesbeweging te vervoegen. (Hierbij dragen we kardinaal J. Bernardin voor als erelid van het ACV.)

Gerd Franssens
Bart Keunen
Jan Vansteenwegen

Universitaire Vredesdagen: met knappe koppen vinden we misschien nog een alternatief voor de hierboven voorgestelde oplossing. Foto genomen de dag ervoor in Kansas.

Filmparty 3: Fuiven met Dirk Lauwaert

De Vlaamse cinefiel zit op hete kolen, al maanden kijkt hij/zij reikhalzend uit naar die ene zaterdag per jaar dat er *Filmparty* is in 't Stuc. We mogen inderdaad stilaan van een stevige traditie spreken nu er al voor de derde keer op rij in Leuven, in 't Stuc, een *Filmparty* wordt georganiseerd.

A personal choice by Dirk Lauwaert: dat hoort er overal bij, op de affiche, op de brochure, in alle aankondigingen en reclame... De Leuvense filmparties hebben dan ook meer te maken met de persoon van Dirk Lauwaert dan met 't Stuc. Het hele concept is aan zijn brein ontsproten en hij alleen staat in voor de programmatische opvolging van het geheel: 't Stuc is daarbij niet meer dan een organisatorische tussenpersoon naar het publiek toe.

Maar daarover dadelijk meer. Eerst dit: student en studentin, bel maar al gerust dat je dit weekend niet afkomt, want op zaterdag 25 februari a.s. is er immers *Filmparty 3*, een must voor de filmfiethebber.

En dat is niet niks. De hete kolen en het reikhalzen hebben alles te maken met *Filmparty 1* en 2, die het Lauwaertfeest hebben gemaakt tot een der hoogtepunten van elk Stuc-werkingsjaar, van het Leuvense filmaanbod, ja zelfs van de hele stroom culturele initiatieven die Vlaanderen in een jaar overspoelen. En dat is niet niks.

Lauwaert

De man achter de drie filmparties is dezelfde die *Klapstuk 83* een lukratief nevenprogramma bezorgde in de vorm van een filmretrospektieve Astaire/Rogers met bijgaande lezingen over de beroemde Hollywood danser en choreograaf. Men kan Dirk Lauwaert het best omschrijven als een free-lance filmprogrammatrice en -organisator, die het — zo wil het lot — erg goed kan stellen met 't Stuc.

Daar werd de man enkele jaren terug met open armen onthaald toen hij de wat bloedloze filmprogrammatische kwam opleuren met zijn party-idee. Sinds die dagen heeft Lauwaert zich met zijn vele interessante contacten, zijn jarenlange ervaring met film (vooral academisch dan, niet zozeer in de (programmatische-)praktijk) en vooral zijn opeenvolgende succesparties hoog in de gunst van de Stuc-leiding gewerkt. Het nieuws van de zalm wat de samenwerking betreft, was dus tot op heden de Astaire/Rogers-reeks. De geprivilegerde protégé Lauwaert — een formule waarmee 't Stuc overigens graag werkt, cf. Paul Peyskens, Jan Decorte — had dan ook meer dan ooit carte blanche voor *Filmparty 3*.

Filmparty?

Ik kan mij voorstellen dat meerdere lezers het tot hier hebben volgehouden

in dit artikel, maar dan met gefronste wenkbrauwen, zo van: ene wátte? Ene *Filmparty*, wadisdadde?

Alles speelt zich af tussen 14.00 u. op zaterdag en 04.00 u. van de daarop volgende zondag: een filmmaraton in twee helften. Lauwaert boekt die tijd vol met Amerikaanse, Britse en Europese zogenaamde 'underground'-films, zuiver naar eigen smaak gekozen. Voor 180/250 fr. koop je jezelf toegang tot de Stuczaal en van dag af doe je je zin: zie je alle geprogrammeerde films? Goed, maar jij goed tot ook. Hang je de hele duur van de party aan de toeg? Idem dito. De beste keuze maak je ergens halfweg tussen beide werkwijzen, met bovendien het benutten van bijkomende voordelen als broodjes, video-films buiten de zaal en diepzinnige gesprekken over het medium film en zijn idioom met Vlaanderens kruim aan filmkenners en -talenten.

Jaar na jaar komen ze immers in dichtere drommen opzetten in 't Stuc, de cinefielen. Zo'n filmparty is immers dé gelegenheid bij uitstek om je schade in te halen: nagenoeg alle vertoonde werk is exclusief, in België zelden of nooit vertoond en niet altijd 'goed', maar wel steeds belangwekkend.

Personal choice

Dat alles 'goed' zou gevonden worden door elke kijker of kritikaster, kan natuurlijk niet als je werkt met de formule 'a personal choice'. Elke programmatische is in wezen wel een persoonlijke keuze van een of andere eindverantwoordelijke, maar dit ligt voor Lauwaert toch nog anders. Hij is geen personeelslid van 't Stuc, geen programmatische-uitvoerder, maar voor al een persoonlijkheid met een geprotoneerde smaak.

Zijn protégé-positie ten aanzien van 't Stuc geeft hem nog meer de status van 'bijna-artiest', ook al is zijn werk zuiver programmatisch (namelijk het samenbrengen en vertonen van anderzamen werk). De vondst van de parties ligt 'm' helemaal in hoe je de films te kijk aanbiedt, maar ook dat is uiteindelijk een programmatische aangelegenheid. Het feit dat 't Stuc in niets tussenkomt bij het inhoudelijk opzetten van de parties (en daarmee samenhangend: ook financieel; binnen bepaalde, brede perken), maakt natuurlijk dat elke snuggere filmkenners snel exclusief kan gaan. En hoe exclusiever, hoe geprofileerder de persoonlijkheid en de daaraan gekop-

pelde smaak op de voorgrond komen. En Lauwaert is snuggar, dat kan niet ontkend worden: de kwaliteit van de twee voorbije parties is er om het te staven. Lauwaert heeft het programmeren ei zo na tot kunst, tot artistieke bezigheid weten te verheffen. En 't Stuc cultiveert dat met warmte. Het staat er dus overal op: *a personal choice* by Dirk Lauwaert.

Kwaliteit

Als we de smaak even terzijde laten — ook al is de keuze van de vertoonde films er helemaal door gekleurd en kan een kijker niet anders dan zijn kijken er ook door laten kleuren — dan kunnen we de kwaliteit van de programmatische doen samenvallen met de belangwekkendheid, de relevantie of het 'prestige' van het getoonde.

En dit soort kwaliteit is er zeker en vast in Lauwaerts parties, dat hebben we al benadrukt. Lauwaert kent immers zijn klassieken wel en als hij de films al niet zelf gezien heeft, weet hij wel waar de titels te vinden van de belangrijkste en ophefmakendste underground-films der laatste decennia. Met regisseursnamen als Andy Warhol, Stephen Dwoskin, Jean Genet of Werner Schroeter — de meest getrouwen uit de drie parties tot op heden — kun je natuurlijk nooit stuk, dat zijn algemeen erkende meesters. Vooral Genets enige filmpje, *Un Chant d'Amour* (F-1950), draagt Lauwaerts voorkeur blijkbaar weg: we roepen hem op staande voet uit tot maskotte van de party-reeks, want het is de enige film die er al drie maal tereke bij is.

Organisatie

Meteen al met de programmatische van dat kortfilmpje (van overigens superieure kwaliteit) blikt Lauwaerts individualistische ('personal', weet u wel) stijl van werken: een maand slechts vóór de party was het zelden vertoonde meesterwerkje immers nog te zien in Leuven, tijdens het homofestival, organisatie De Andere Film met... 't Stuc.

In het party-programma komen overigens nog wel meer gekke sprongen voor, die toch geld moeten kosten. De Warhol-klassiker *The Chelsea Girls*, een oervervend experiment uit intussen versleten avant-gardetijden (USA-1963), was bv. twee weken

voor de party nog tweemaal te zien op het Internationaal Filmfestival van Antwerpen; kon samenwerking niet? We kunnen moeilijk geloven dat de film twee weken in België blijft, niets liggen doen, dus die komt weer helemaal uit Engeland...

't Stuc zit klaarblijkelijk niet om de poen verlegen? Of is er eigenlijk meer inzage vanwege 't Stuc noodzakelijk voor de organisatie, dan Lauwaert alleen voor mekaar krijgt? We moeten gissen, want we hebben de intrigerende overlappen in het programma van *Filmparty 3*, dat pas zéér recent bekend geraakt is op 't Stuc, te laat opgemerkt om de artiest nog te kunnen consulteren.

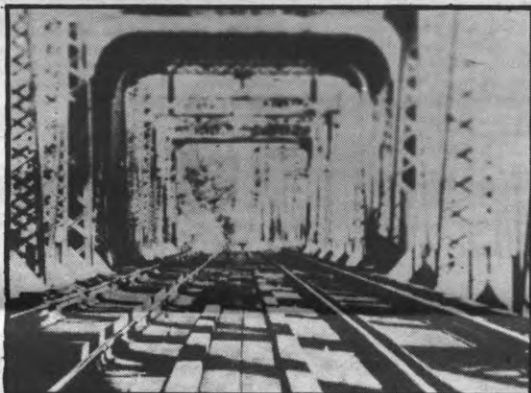
Deze party

Goed. Het heeft verder niet veel zin om op de achtergronden van de persoon Dirk Lauwaert in te gaan, noch om de kenmerken van het opzet *Filmparty* in het verleden verder uit te benen. In het kader van een algemeen achtergrond-artikel als dit heeft het zelfs niet veel zin om de programmatische van deze specifieke, derde party in detail te behandelen; eerlijk, ik heb de meeste films ervan ook nooit gezien.

Maar afgaande op de namen van de auteurs ervan zal er wel een ander te beleven vallen: verschillende onder hen hadden trouwens al werk in de vorige edities. Naast de genoemde (Warhol, Schroeter, Genet, Dwoskin) zijn vertegenwoordigd — al of niet jou bekend, al naargelang van de 'onderlegheid': Leggett, Chomont, Nekes, Gawthrop, Mommartz, Serra, Gutman, Jones & Andrews, Mekas, Gidal, Kubelka, Milner, Lowder, Dore O. Snow, Kuchar.

Als je nog niks van hen zag vorige jaren, dan steekt dat niet nauw: immers, als ze Lauwaerts *personal choice* zijn, dan kunnen ze net zo goed jouw *equally personal experience* worden. Aanstaaende zaterdag vanaf 14 u. Waarmee ze warm zijn aanbevolen, niet omdat je ze zeker goed gaat vinden, maar omdat ze in elk geval intrigerend zijn. Intrigerend kan dan wel net zo goed betekenen interessant als irritant, aangenaam of aanvechtbaar, aantrekkelijk of afzietlijk. Je ziet maar. Lauwaerts heeft gewikt, jij beschikt.

Jan H. Verbanck

LEZERSBRIEVEN

(vervolg van p. 2)

tegenstanders van de uittreding uit ASR ruimschoots aan bod zijn gekomen. Wat de 'vuile kommunist' betreft, blijkt uit verschillende getuigenverklaringen dat de roeper dadelijk werd afgestraft.

Uit de paragraaf "(Vit)riool", blijkt uw reactie van de ASR; de mensen die aan het woord komen zijn allen stafmedewerkers, terwijl u later stelt: "ASR dat zijn wij (studenten)". Verder zouden zowel Ward Maertens van VTK als de mensen van Kanonika ontkend hebben dingen gezegd te hebben die ook maar in de richting van het geschrevene gaan (r. 221 e.v. en r. 247 e.v.).

Laten wij elkaar nu niet misverstaan. Ik wil mij als buitenstaander niet mengen in de discussie "al of niet ASR". Wat ik wel wil is u attent maken op enkele fouten die, ingeval van een rechtszaak (voor het Assisenhof) zware gevolgen kunnen hebben. Ik hoop dat mijn waarschuwend vinger u ervoor kan behoeden moeilijkheden op uw hals te halen.

Ik wens er, op aandringen van Ekonomika, nogmaals formeel op te drukken dat ik niet in hun naam spreek, maar louter uit eigen naam.

E. Vanderlinden

In bijlage: kopies van aanwezigheidslijsten van BW's.

Devaluatie van geschiedenis

De laatste tijd staat het programma van het departement geschiedenis fel ter discussie. Men wil invoering van nieuwe vakken, afvoering van andere. Zowel bij profen als studenten bestaan hierover verschillende meningen. Zo ook in verband met de taalvakken in de kandidaturen, alwaar bv. in Iste kan het lezen van twee franse boeken tot verplicht vak is

verheven. Hierbij dan toch de vraag of het met de kennis van het frans zo slecht is gesteld dat hierdoor voor een groot deel der historici — nl. deze met een latijnse vooropleiding — het vak middel-nederlands geslachtsofferd wordt? Beoogt de universiteit soms geen wetenschappelijke opleiding terwijl kennis van de franse taal toch eerder in het middelbaar onderwijs thuishoort. Als men derhalve een wetenschappelijk vak laat sneuvelen t.v.v. een humaniora-vak, stellen wij ons toch vragen omtrent deze 'verbetering'. Misschien kan men ter voorkoming van dt-fouten in oefeningen en tentamen ook een vak 'diktee' oprichten!

Rik Opsommer
2^e lic. mod. geschiedenis

Historia & NSV

Aansluitend bij de reactie van Historia-preses Thierry Mommens in Veto nr. 18, p.2 en 8 op de NSV-story, verspreid Veto nr. 17, p.2, nog de volgende opmerkingen:

— de toelichting van het NSV was o.i. wel degelijk inhoudelijk! Indien zijn niet voldoende diepgaand bereikt zou hebben, is dit dan niet veeleer toe te

schrijven aan de steeds herhaalde vraagstelling, die er enkel op gericht was het NSV termen in de mond te leggen als 'racisme', 'anti-homoseksualiteit' e.d., zonder op de door de NSV-woordgevoerde verdedigde ideeën ('kultuurscheidingen') in te gaan?

— gaat het in "tegen elke democratische traditie" de partij waarover goedgeoordeeld wordt aan het woord te laten teneinde haar eigen standpunten korrekt te kunnen toelichten? Democratie betekent toch eerder elk individu of elke groepering aan bod te laten komen, waarbij evenwel een meerderheid beslissende kracht heeft. Dat hierdoor ook andere meningen, die eventueel tegen de gangbare of onze specifieke oordelen indruisen, het woord verleend wordt, moet leiden tot een essentiële verrijking van ons gedachtegoed;

— los van onze eigen persoonlijke mening over het NSV, durven wij stellen, dat het altans formeel aanvaard van het NSV als te subsidiëren vereniging wel het standpunt van de historici weergeeft; op veertig personen stemden er slechts dertien tegen!
Renaat Acker
Jan Vanacker
1^e lic. mod. geschiedenis

POSTERS — GADGETS

Filmaffiches (o.a. American Gigolo, Psycho 2)

POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsestraat 53

Leuven

(ADVERTENTIE)

DEBAT: Toekomst van niet-rechtse pers in Vlaanderen

Vrijdag 10 februari had er in De Proletaar een discussie plaats over de toekomst van de niet-rechtse pers. Dit niet in de vorm van een debat, maar een langdurig interview van William Van Laeken (BRT) met mensen uit de 'progressieve' pers. Voor de pauze beperkte dit zich hoofdzakelijk tot gezellige keuvels. Daarna werd het interessanter toen de hoofdrolspelers voor De Zwijger, Knack en Humo aan bod kwamen.

Van Laeken begon met een overzicht van de pers in Vlaanderen. Slechts 5% van de dagbladen kon volgens hem bij de progressieve pers gerekend worden. Bij de weekbladen lag dat iets beter. Het grootste thema van het eerste deel

was dan ook het financiële probleem. De eerste woordvoerder, Jef Turf van de Rode Vaan, wijdde daaraan enkele oppervlakkige beschouwingen.

Te onthouden valt hier dat de Rode Vaan principieel niet afkerig staat tegenover reclame (en de afhankelijkheid van het kapitalisme dan?). Ook de verhouding met de partij kwam ter sprake. Die was volgens Turf iets lossler dan de meesten wel denken: er is geen inhoudelijke tussenkomst, wel kan men nadien sanktioneren.

De tweede spreker was Victor Stuyck van 'Links', een blad dat zich bezighoudt met de interne aktie van de SP. Pas Paul Geerts van De Morgen wist weer andere temata aan te snijden: de personeelsproblemen van De Morgen en de ideologische lijn van diezelfde krant. Hierbij verwees hij naar een studie van McKinsey die stelt dat De Morgen alleen zou kunnen overleven door het maken van een

brede krant (faits divers...) en het uitbouwen van meer lokaal nieuws en sport. Op het einde van het jaar zou De Morgen zelfbedruipend moeten zijn, want de socialistische beweging zou daarna geen frank meer willen uittrekken.

Brigitte Raskin van De Nieuwe Maand (ook wel Brelle in De Zwijger) kwam daarna vertellen over de problemen om dit blad leesbaar te maken (geen professionele medewerkers...). Van Miert werd onlangs uit de redaktie gewipt om het blad terug te openen voor andere strekkingen (De Nieuwe Maand had vroeger een sterke ACW-inbreng; onze Wilfried was er ooit nog schrijveraar van).

De eerste spreker na de pauze was Johan Anthierens voor De Zwijger. Hoewel hij duidelijk niet echt in optima forma was, werd het vanaf dan taalkundig en inhoudelijk boeiender. De lijn van De Zwijger werd gekarak-

Verleyen: "Knack is ook niet-rechtse pers."

teriseerd als een zoeken naar een onafhankelijke opstelling, die niet rechts is. Zeer belangrijk daarbij is de optie dat kritiek begint bij zelfkritiek. Een satirisch blad is volgens Anthierens een onafhankelijk blad dat ernst en waarden relatieveert.

Dit moet geestig (= oneerbiedig) gebeuren en mag nooit gebeuren vanuit slechts één invalshoek. Met andere woorden het vermijden van allianties. Bij dit alles komt dan nog het aspect der onthullende journalistiek (wat anderen niet aandurven naar buiten brengen). Hierin moet eerlijkheid de basiswaarde zijn.

Anthierens vond daarbij dat 't Pallierterke wegens zijn voorspelbaarheid niet bij de satirische bladen kon gerekend worden.

Daarna kwamen de financiële problemen, de personeelsbezetting en de overgang naar Kritik ter sprake.

De volgende gast was Frans Verleyen van Knack. Hij stelde dat Knack inderdaad bij de niet-rechtse pers mag gerekend worden. Knack zit wel ingekapseld binnen een erg kapitalistische onderneming (Roularta), maar dit vormt geen bezwaar want echte onafhankelijkheid en vrijheid bestaan toch niet. Binnen een aantal beperktheden probeert Knack de midden-groep te sensibiliseren, waar dit met al te duidelijke opiniering moeilijk lukt.

Volgens Verleyen is het grootste Vlaamse probleem trouwens dat het politieke centrum te dik is, zodat politieke en economische problemen altijd binnen de regering blijven (zij het met de rechtse vleugel van de socialisten, zij het met de linkse vleugel van de PVV). Hét intellectuele project waar Verleyen en Knack zich willen aan wijden is die middengroep uit te dunnen. Ieder beetje wijziging in machtsverhoudingen impliceert nu het laten vallen van de regering. Daarom moet de CVP, op dit ogenblik een kollektivistische bezitter van de natie, verkleind worden. De grote zieligheid van Vlaams Links is daarbij dat zijzelf onleesbaar zijn, over weinig zelf beschikken en enkel kritisch lijken ten

Willem De Zwijger: lichtend voorbeeld van de Vlaamse Pers?

opzichte van medestanders. Zo'n zielepoterij leidt onmogelijk tot echte verantwoordigheid bij grote groepen. Daarom probeert Knack (evenals Humo) binnen het kapitalisme, als een goed onderwijzer binnen de klas, kritisch bewust te maken. Een goed blad probeert immers binnen het absorptievermogen van de mens te blijven.

Stilaan ontstond dan een discussie tussen Verleyen en Anthierens, waarbij Van Laeken 'nocht toekeijken. Meer bepaald over het mikken op een publiek. Verleyen beweerde dat men dit in elk geval niet bewust deed. Verleyen: «Zo ervaren wij Topics ook niet echt als een concurrent. Dit is ontstaan als een soort CVP-blad, maar een weekblad krijgt niet zomaar een publiek. Dit groeit slechts geleidelijk door de kwaliteit van het blad en niet door een Machiavellistisch mikken op gaten in de markt».

Ondertussen was ook Leo De Haes van Humo bij het panel gevoegd. De discussie verplaatste zich dan naar het redaktiestatuut. De Haes beweerde dat de journalisten bij Humo mogen doen wat ze willen. Verleyen pikte hierop in: «Knack had een eigen statuut, waarbij de werkever enkel kon ingrijpen door naar de rechtbank te stappen.» Bij Humo was het niet door een statuut, maar door het succes van de formule dat men vrijgeleide kreeg. Over de politieke lijn van Humo werd gesteld dat, als die links was, het slechts vaag links kon wezen. Zoets als Amnesty International, dat ook niet echt onder te brengen valt in politieke categorieën. Trouwens Humo is vooral bekend als TV-blad, met amusementsartikelen en popbladzijden. Het weinige politieke betreft dan hoofdzakelijk interviews. De conclusie was dat progressieve weekbladen wel een markt hadden, hetgeen Verleyen-ertoe leidde te poneren dat Vlaanderen toch nog vrij links is. Een gewaagde stelling, zeker als men de oplage van de linkse (hoewel meer partijgebonden) dagbladers over-schouwt.

TBC

In onze reeks kolder

Haal de bom van de zolder

Eenige tijd geleden achtte ons aller minister van binnenlandse zaken, Northomb het zijn plicht de bevolking te wijzen op het bestaan van een brosjure over atoomgevaar. De film 'The Day after' — ook besproken in ons eigenste blaadje — heeft niet enkel in Amerika voor heel wat reacties gezorgd. De minister wilde blijkbaar paniek vermijden, en wou de bevolking degelijk inlichten over de verschillende reddingsmogelijkheden.

Verder drukte hij er ook zijn spijt over uit dat deze brosjure nergens meer te vinden is. Aangezien ook wij de mening toegedaan zijn dat de elite — en dan zeker de intellectuele — het einde moet overleven, zijn we onverwijld onze archieven ingedoken en, jawel, we diepten voor de lezer even dit

Voor Bob en aanverwante speurnet-ten: dit is een kopie van een document dat reeds publiek verspreid werd. Gelieve onze goede raad op te volgen en ons niet rust te laten. "Duck and Cover". Better find you a lover.

schrijfsel op. Tijd dus om onze burgerlijke plichten te vervullen.

Een atoomontploffing

Hier gaan we dan, Na een inleidend woordje van de toenmalige minister van binnenlandse zaken en van het openbaar ambt (zoals dat toen heette — zie kader) wordt uitgelegd wat een atoomontploffing voorstelt. Blijkbaar zijn er verschillende soorten, een onderverdeling wordt in ieder geval gemaakt. Dat geeft de zaak een 'akademisch' tintje. Zo hebben we dan de grondontploffing (ontploffing aan de oppervlakte of op kleine hoogte), de luchtontploffing, de ontploffing onder water en de ondergrondse ontploffing.

De eerste blijkt de gevaarlijkste te zijn omdat in dat geval naast de algemene (zijnde hittestraling, radio-aktiviteit en verhoging van de luchtdruk) ook nog radioactieve neerslag ontstaat. Welke gevolgen de andere soorten hebben wordt niet meege-deeld. De luchtontploffing zal nog wel tot de 'science fiction' behoord hebben (Star Wars, e.d.) en de andere twee wijzen duidelijk naar 'wetenschappelijke experimenten', dus daarover geen (kwaad) woord.

Het uur U

Het eerste kenmerk is 'de lichtflits'. Dus de wakkere burgers, voortaan ogen open en niet denken dat er één of ander grasjas van een fotograaf aan het werk is. Het is — steeds volgens onze bron — ook op dit moment nog mogelijk om in extremis redding te zoeken.

De reddende reacties bestaan er hoofdzakelijk uit om zich plat op de grond te gooien en de ogen goed gesloten te houden. Hierbij moeten nek en aangezicht goed bedekt worden. Tegen de hitte kan men neerduiken achter een of ander scherm. Best een licht scherm omdat 'de lichtstralen zich voorplanten zoals de zonnestralen, hun intensiteit houdt het niet lang uit'.

Een ander voordeel van het neerduiken is dat men beschermd is tegen de luchtdruk. Een volgende raad is ook niet zonder belang. Men mag "... de schuilgelegenheid niet verlaten" want op die manier wordt je ook tot op zekere hoogte beschermd tegen de radioaktiviteit.

Pedagogen

Het boekje is in zijn ontstaansgeschiedenis blijkbaar een paar pedagogen gepasseerd. Als afsluiter van het eerste deel wordt een samenvatting gegeven van de uit te voeren handelingen. Hierbij wordt nog wat reclame gemaakt voor didactisch materiaal. Voor alles is er blijkbaar een markt. En hoe kon het ook anders dan dat we een Amerikaanse voorlichtingsfilm aange-meerd krijgen. De koude oorlog woedt nog volop. "Duck and Cover", de officiële film van de Civil Defence

van de Verenigde Staten willen we de lezer zeker niet onthouden. Wellicht kan hij ook nu nog aangevraagd worden bij de civiele bescherming. Heren en dames van het Alternatief Filmcircuit, een goed verstaander heeft maar een half woord nodig.

H + vijf

Terug naar de grote ramp. Na vijf minuten blijkt de wereld veranderd. 'De onmiddellijke gevolgen van de atoomontploffing zijn afgelopen. Blijf de vraag welke soort ontploffing het is geweest'. Hiervoor hebben we natuurlijk de 'deskundigen' nodig (what's in an name). Die zijn natuurlijk met zijn allen naar de BRT gelopen, want het eerste wat men moet doen is de radio beluisteren. Hopelijk is de bom niet op Brussel gevallen.

Wat je in elk geval moet doen (en dat wordt in de hele tekst tot vervelens toe herhaald) is kalm blijven en de richtlijnen volgen. Ording mussen in, nietwaar? Tot slot moet je vertrouwen op de Civiele bescherming. Leg je eigen verantwoordelijkheid in andere (deskundige) handen. Na de angst voor de bom, de angst voor de vrijheid, zoals Fromm het uitdrukte? Of was de laatste er al geweest?

Dirk De Naegel

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
ma 27/02	minestrone-soep varkensrib schorseneren + worteltjes aardappelen yoghurt	minestrone-soep visplak provençaaalse saus aardappelen fruit	vegetarische nasi goreng	soep van de dag kruidenballetje princessebonen aardappelen fruit
di 28/02	paysannes-soep pladijs gebakken boontjes zilvervriesrijst fruit	paysannes-soep biefstuk rauwkost zilvervriesrijst fruit	moussaka	soep van de dag rumsteak rauwkost aardappelen fruit
wo 29/09	tomatensoep kalfsbrood soyascheuten in room aardappelen yoghurt	tomatensoep gepaneerd sneetje snijsbonen aardappelen yoghurt	gebakken rijst met groenten	soep van de dag gegratineerde witloof met hesp rijst fruit
do 01/03	dartois-soep varkenssteak witloofsla zilvervriesrijst yoghurt	dartois-soep gekookte kippenbil printanière zilvervriesrijst yoghurt	preitaart	soep van de dag varkenslapje duchesse aardappelen fruit
vr 02/03	tyoolse soep kippenburger rauwkost aardappelen yoghurt met fruit	tyoolse soep varkensgebraad krieken in brandewijn aardappelen fruit	toffunoedels in de oven	soep van de dag oostendse blanket rijst fruit

De door de werkgroep voeding aanbevolen Alma-menu's kunnen, om technische redenen niet altijd door de gerants gevolgd worden.

Julie eten drie maal per dag; zeg dan niet dat voeding je niet interesseert.

Info: Leo Van Der Aa, E. Van Evenstraat 2c, 2de verdieping. Tel. 016/229911.

